

СВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКО - РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА

Христос воскрес!

Дивне запитання

Лука 24:5 - Чого ви шукаєте Живого між мертвими?

Ангели - це слуги Господа, які допомагають Його дітям (Євр.2:14).

Жінки, які хотіли попіклуватися про Тіло Господа, були Божими дітьми. Ви можете сказати, що діти друзів займають вище положення, ніж слуги рабів. Але біля гробу Ісуса Христа слуги навчають дітей Божих. Який же урок вони хочуть подати Марії та іншим?

Дивна Субота

В суботу смерті нашого Господа жінки були вдома. Вони спочивали, як цього хотів Господь. Це був "Шаббат", що в Біблії означає день радощів, майбутньої гармонії, див. Євр. 4. Але в цей день не було ні радощів, ні гармонії. Всі були в смутку. Як вони любили свого Господа і Вчителя! Як Він любив дітей і давав радість тим, кого Він зіслав. Але руки, котрі зіцляли, лежали мертві. І Його серце вже не билось. Не було "гармонії". Смерть завжди руйнує гармонію життя. Смерть - це ознака гріха, а не "гармонії". Вони хотіли потурбуватися про Його Тіло. І після Суботи вони приготували все, що було потрібно.

Дивна зустріч біля гробу

Біля гробу чи на кладовищі ми схилиємося в тиші. Ми не хочемо, щоб нас хтось відволікав. Коли ховають померлого, ми хочемо тиші, спочинку і традиційних обрядів і церемоній. Це тому, що ми маємо повагу до смерті як останнього ворога. Смерть лякає нас.

Жінки здивувалися, побачивши камінь, що був відвалений від гробу. Вони мовчки стояли, розгубившись, коли в гробі не знайшли тіла Ісуса.

Але раптом вони побачили двох чоловіків в сліпучих шатах. Жінки переполохалися. Вони, можливо, думали, що смерть і їх забере. Вони стояли з опущеними очима. І тоді ангели, слуги Божі, почали говорити. Вони, можна сказати, дали урок дітям. І вони починають з дуже дивного запитання.

Дивне запитання

"Чому шукаєте Живого серед мертвих?"

Це дуже дивне запитання. Адже жінки не шукали живого Ісуса! Вони на власні очі бачили, що Він помер. Вони залишили Його тіло мертвим. Вони бачили, як Його тілом розпорядився Йосип із Ариматеї. З точки зору Марії та інших це питання не було реалістичним. І дивно, бо ангели ні на хвилину не взяли до уваги думку жінок про те, що Ісус - мертвий. Реалістична позиція жінок заключалася в тому, що вони прийшли навідати могилу, де лежало мертве тіло". Чому ж вони

замовчують питання, яке перекреслює почуття і перспективи жінок? Ангели не починають розмови так: „Ну, ми вас дуже добре розуміємо. Ми знаємо, що це вам видається дивним”.

Питання, яким задаються ангели, полягає в тому, чому ці жінки не слухали Господа?

Для них, ангелів, котрі бачать лице Бога і виконують Його накази, дивно, що діти Божі забули Його Слово, що Він має воскреснути.

Ми так часто хочемо приймати від Бога тільки те, що ми можемо уявити, пережити, відчувати. Але не те, що виходить за межі нашого вузького дитячого розуміння...

Ми не можемо осягти Творця, який створив весь світ, як це написано в Книзі Буття. Ми думаємо, нашому інтелекту важко це сприйняти. Але ми маємо навчитися від ангелів: Він же про це говорив, хіба не так? Ми не можемо собі уявити, що наші гріхи справді прощені нам. Ми сумніваємося в Бозі. Ми думаємо, що хоча просили в Нього прощення, та Він все рівно в один день подасть нам рахунок з всіма нашими гріхами і провинами. Ми не можемо збагнути Його милості. Через це ми маємо сумніви.

Ангели запитали б у вас: хіба Бог не говорив вам про прощення?

Ми не можемо уявити, як то може по-справжньому змінитися людське життя. Ми не розуміємо цього і тому втрачаємо віру в Бога, який сказав: Я створю вас новими людьми.

Я думаю, що багато сучасних теологів створюють Бога, який відповідає їхнім очікуванням, уяві, почуттям, баченню.

Але ангели навчали нас: що вам сказав Бог?

Чому ви не вірите?

З наближенням Пасхи нам не потрібно слухати людські історії чи цікаві теорії, нам потрібне правдиве Слово Боже.

Як казав брат Фесенко Українській Євангельській Реформованій Церкві в 1997 році: „Я бажаю від усього серця, щоб Євангельська Реформована Церква постійно зростала, долаючи всі труднощі, показуючи суспільству, що ми віримо в воскреслого Христа. В щоденному житті це потрібно показувати, проявляючи любов до Бога і свого ближнього. Таким чином люди будуть притягуватися до вас”.

Нехай вас рясно поблагословить Господь в наступних роках, нехай Він додасть вам сил звіщати Добру Новину спасіння і проголошувати Ісуса Христа в Слові і в ділі.

Мартін Нан

Новий ріст від старих коренів.

Сім'я пастора Михайла Фесенка шле редакторів і редакційному комітету "Євангельської Правди" в Україні наші сердечні вітання щодо першого видання цієї газети. Ми молимося, щоб Господь у достатку благословив ваше служіння через друковане слово. Ми радіємо, що Бог, через Його добре провидіння, продовжує відкривати нові двері для поширення Євангелія в Україні. Ми приносимо подяку Богу, що Його відданий служитель, пастор Михайло Фесенко, редактор "Євангельської Правди" в Канаді, знав у його останні дні, що нова газета, що тепер починає діяти в Україні під тією ж самою назвою, продовжить звіщати план Божий відносно викуплення і спасіння.

Наша сім'я хоче повідомити вам історію того, як Господь використовував Євангельську Правду для служіння українцям у Канаді і за кордоном. У 1929, Михайло Фесенко, новий ординований випускник Принстонського Університету, був призначений місіонером для українських людей у Торонто Пресвітеріанською Церквою в Канаді. Оскільки світові війни збільшувалися, у Європі табори біженців ставали заповненими людьми, які не мали притулку, багато хто з них був з України, і хто пізніше мігрувала до Канади. Деякі перемістилися на схід від канадських прерій, де вони були заохочені урядом залишитися при жахливих умовах; інші прибули з більш пізніми хвилями імміграції з України. Торонто, на той час, коли пастор Фесенко прибув, був домом приблизно для 60.000 українських іммігрантів, які іммігрували з різних причин.

Люди, з якими пастор Фесенко повинен був працювати, були групою з ушкодженою гуманністю. Вони відчували на собі переслідування, війни і скитання. Марксистська й атеїстична ідеологічна обробка радянською владою послабила будь-які релігійні зобов'язання. Знаючи дуже мало англійської мови, вони працювали на самих важких місцях з найменшою оплатою. Упередження і дискримінація, супроводжувана надзвичайною бідністю зробили їх легким здобутком для підступної комуністичної пропаганди. Вони не мали жодного, кому вони могли довіряти, і вони не відчували опіку священників. Проте вони все ще були людьми, які шукали правду.

Пастор Фесенко почав його служіння на оживлених перехрестях, де українці збиралися вечорами. Він проповідував кожному, хто міг слухати українською мовою, мовою, яку вони розуміли найкраще. Його дружина диякониса, Юлія, приєдналася до нього співаючи українські гімни її прекрасним голосом. Пастор Фесенко розповідав його слухачам про Бога і Його чудовий подарунок світові в Ісусі Христі. Він був переконаний з власних почуттів, оскільки він спостерігав розпад і поділ його улюбленої України, що ніяка теорія чи доктринальна система не вирішать наші земні і духовні дилеми, тільки Христос це може зробити. Його поклик полягав у тому, щоб проповідувати слово Боже українцям скрізь і будь-яким способом, де він міг би досягти їх.

Зустрічі на відкритому повітрі продовжувалися протягом деякого часу, до того, як число прихильників зросло і стала необхідність зустрічатися в орендованих будинках чи складах. Свою власну церкву вони були спроможні побудувати тільки в 1941. Протягом великої депресії і в часи війни, громад складалася більш ніж з 200 членів.

Починаючи з 30-их років, пастор Фесенко завжди намагався розповсюдити Добру новину у друкованому слові, щоб зацікавити більшу кількість людей і боротися проти комуністичних впливів. Він знав, що робота місії

повинна бути підтримана друкованим матеріалом. Він використовував мільярд друкованого слова, щоб розповісти українцям про Божу спасаючу милість. Це була заміна всім відомих фраз, якщо хтось пам'ятає, коли саме Ленін виступав проти свободи преси, бо знав, що „друковане слово є настільки ж могутнє, як куля”. Карл Маркс також сказав: „дайте мені 26 ведучих солдатів (кнопки друкарської машинки) і я переможу світ „Євангельська Правда” починалася як короткий пасторальний листок, який піднімає теологічні питання і разом з тим запрошує прийняти участь у богослужінні. Незабаром копії почали йти за кордон по адресах, даних канадськими родичами і друзями. Коли обсяг видання став занадто великим, щоб пастор Фесенко міг сам його видавати, Жіноче Місійне Товариство забезпечило його копіювальним апаратом. Пасторальний листок швидко перетворився в маленьку релігійну газету з проповідями, статтями відомих богословів, деякі новинами щодо життя християн у СРСР, питаннями і відповідями, дитячою біблійною історією, і т.д.

Пізніше, з впливом вартості пересилки і доступному фінансуванню, газета перетворилася в її сучасну форму як буклет, з нумерацією сторінок. Зміст включав теологічні статті і проповіді, написані пастором Фесенко, або перекладені ним на українську мову з багатого релігійного матеріалу, який був на англійській мові, доки пастору не виповнилося 90. „Євангельська Правда” була послана не тільки по північноамериканським адресам, але також і українським громадам експатріантів у багатьох частинах світу. Деякі копії навіть досягли України безпосередньо тасмними методами. Оскільки Україна відкрилася світу тільки в 90-их роках, список адресатів для „Євангельської Правди” розширився і виникла можливість посилати журнал безпосередньо туди, де це було запрошено людьми, які жадають Слово Бога.

Пастор Фесенко ніколи не коливався у його глибокому бажанні принести Євангеліє його співвітчизникам. Як і друковане слово, так і радіопередачі, і телевізійні виступи були також частиною цього бажання. Він знав, що тільки Добра Новина може дійсно звільнити людей, щоб їхнє життя було впевнене у всіх обставинах в розумінні Христової перемоги. Хоча він глибоко любив Україну, проте більше він цинив серця і розуми людей.

Пастор Фесенко встиг побачити Україну вільною на початку 1990-их і радувався відродженню Українських Євангельсько-Реформованих Церков. Не так давно перед тим, як він помер, він слухав спокійно, коли ми говорили йому, що залишок від його фондів продовжить використовуватися для поширення Євангелії через друковане слово, через нову „Євангельську Правду” в Україні, і розширення бібліотеки Семінарії. Він знав, що його робота була закінчена. Він не залишився, щоб побачити врожай, оскільки знав, що це станеться у визначений Богом час.

Ми, родина пастора Михайла Фесенка, сердечно підтримуємо видавництво „Євангельської Правди – на Україні”. Спадщина, яку він залишив нам – це не історія його досягнень. Це – історія того, як Бог може використовувати кожного, хто бажає слідувати за Його керівництвом з покорою і довірою, в Його хороші наміри. Нехай це буде також вашою історією.

“Для всього свій час, і година своя кожній справі під небом: час родитись і час помирати, час садити і час виривати посаджене”. Екклезіаста 3:1

Елеонора Карпен і Рода Мелінішин
дочки пастора Михайла Фесенка від імені родини.



Пастор Михайло Фесенко

Михайло Фесенко народився 1 грудня 1900 року в українській родині у місті Красноводську на східному узбережжі Каспійського моря. Його батько був військовим, а мати - вчителькою. Він був четвертою дитиною в родині Василя і Матрони Фесенків. В нього було четверо братів і сестра. Коли він був ще юнаком, родина переїхала до Єкатеринодару (сучасний Краснодар).

По закінченні Єкатеринодарської Школи (середньої школи) в 1919 році у житті Михайла стався один випадок, який привів його до Господа. Увесь його випускний клас разом зі своїми вчителями і офіцерами стали бійцями протистояння, вони вели партизанську війну проти більшовиків. В одному з боїв Михайла було поранено в ногу, і його залишили пораненим на полі бою. Хоч мати виховувала його в Православній вірі, його знання про Бога були мізерними. І тоді він почав молитися: "Боже, якщо Ти є, Ти можеш мене врятувати, а я обіцяю шукати Тебе". І невдовзі по цьому група солдатів його загону знайшли його і принесли в їхню штаб-квартиру. Сестра Михайла, Ганна, яка була медсестрою, доглядала за пораненим Михайлом, аж поки їх не евакуювали.

Михайло повернувся до школи на один рік. Він вивчав електромеханіку в Кубанському Політехнічному інституті в 1920 році. Пізніше, Михайло приєднався до свого старшого брата Бориса в Чехословачії, де він відучився три роки на чотирирічному факультеті економіки. Це була Українська Політехнічна Академія в Птодебраді, Чехословачії. Він навчався там з 1922 до 1925 року. Саме в цей час він відвідував Чеську Реформовану Церкву, його притягувала глибока віра, яку він там знайшов. Михайло виконав свою обіцянку Богу, і він був активно задіяний в їхній роботі. Він там організував групу українських реформованих студентів, яку й очолив.

Доля розпорядилася так, що його навідав др. Біч з Прінстона, він же запропонував Михайлу вивчати теологію в Прінстоні, Сполучених Штатах. Хоча декан економічного факультету гарантував йому положення професора, якби він залишився і закінчив своє навчання, та Михайло відчував, що Бог кличе його стати служителем. Він погодився поїхати до Сполучених Штатів, але тільки при умові, що він повернеться по закінченні навчання до Європи, щоб служити тут своєму рідному народу, українцям. Але Бог мав для нього інші плани.

Михайло вивчав англійську мову і Біблію на протязі першого року в Теологічній семінарії Блумфільда, штат Нью-Джерсі з 1925 до 1926 року. В 1929 році він закінчив Теологічну Семінарію Прінстона зі ступенем Бакалавра Теології. В 1970 році він

поновив свій науковий ступінь в Прінстоні, і він став Магістром Теології. 1929 року, 8 травня Михайло був рукопокладений, як пресвітеріанський служитель в Ньюарк, штат Нью-Джерсі, США.

Саме в цей час Михайло почав виконувати задумане. Україна була в той час переділена між Польщею, Росією і Румунією. План Михайла полягав в тому, щоб отримати візу до тієї частини України, яка була окупована Польщею. Але він був людиною без батьківщини, і хоч як завзято він не намагався, проте не міг отримати візи, щоб повернутися в Європу. Він не міг залишатися і в США, оскільки мав тимчасову студентську візу, тому звернувся до др. Грешама Махена, одного з його професорів і лідерів консервативних християн в США, який пізніше заснував Вестмінстерську Теологічну Семінарію.

Др. Махен навідав др. Ендрю С. Гранта, секретаря Внутрішніх Місій Торонто і пояснив йому ситуацію Михайла. Як з'ясувалося, саме в Канаді серед українців була гостра нестача місіонерів і служителів. За рекомендацією др. Махена Михайла призначили служителем в бурхливе місто Торонто, яке знаходилося так далеко від України. У Бога є Свої плани щодо нашого життя. Михайло отримав своє призначення в травні 1929 року. Ще рік він навчався в Коледжі Кнокса, і був прийнятий Загальною Асамблеєю як служитель церкви в червні 1930 року.

Пастор Михайло Фесенко розпочав місійну роботу серед українців в центрі міста Торонто на вулиці Квін проти неба разом з пастором Р.Дж. Коффендом, представником Євангельської Зали. Бувало, Коффенд проповідував англійською мовою, а фесенко - українською. Збиралися такі великі натовпи, що поліція, перш, ніж дізналася, що вони там роблять, часто просила їх перейти в інше місце. Михайло дозволяв дискутувати, і часто задавалися загальні запитання: в чому зміст життя? Чому в житті добрих людей бувають труднощі? Як ти знаєш, що Бог існує? Чи пекло реальне місце? Навіщо мені бути добрим? І таке інше.

Саме в цей час велике число зацікавлених людей почали збиратися в орендованих приміщеннях, які винаймав Михайло зі своєї заробітної платні. Швидко почало зростати ядро громади, і 14 грудня 1941 року був закладений наріжний камінь церкви. Ця церква була посвячена Богу 26 квітня 1942 року. Саме в цей час був організований хор під керівництвом талановитого регента Павла Сича. Було впроваджене музичне служіння в церкві.

У наступні роки практичні нужди громади вирішувалися за допомогою Спільки Кредитів, магазину вживаного одягу, під час війни - доглядом за дітьми в денний час. Спілька Кредитів багатьом допомогла в скрутних фінансових обставинах. Вона існувала ще декілька післявоєнних років. Магазин забезпечували одягом гарної якості щедра Жіноче Місійне Товариство. Пані Ізабел Тайлор була призначена керівником ЖМТ. Її доброта і ніжність зробили її дуже популярною серед матерів.

Щоб ширше охопити духовний спектр українців, Михайло Фесенко почав видавати релігійну газету «Євангельська Правда» українською мовою. Роками він перекладав матеріали теології з англійської мови.



Газета виросла до 40 сторінок і висилалася за адресами в багато країн світу. Особливо гостро стояла потреба надсилати цю газету в Україну, де на протязі 70 років людей виховували в дусі комунізму. Останній випуск в 2002 році увінчав 62 річницю з дня заснування газети. ЖМТ завжди щедро підтримувало українську Місію, щорічно надаючи безкоштовно християнську літературу.

З часом CBC почали запрошувати пастора Фесенка при трансляції Різдвяних і Пасхальних служінь по всій Канаді, і радіопередачі транслювалися на коротких хвилях до України. В 1975 році розпочалася щотижнева трансляція радіопередач в Україну з Монако через Транс Ворлд Радіо. Ці передачі були надзвичайно важливі і ефективні в підпільному житті тодішньої церкви. Люди в Україні були спрагнені чути Євангеліє. Транс Ворлд Радіо встановило, що ці передачі регулярно слухало близько 300 000 родин. Не дивлячись на те, що слухачі ризикували потрапити за ґрати, вони все ж слухали ці радіопередачі!

Крім того, що Михайло Фесенко був служителем Божим, він зробив переклад Вестмінстерського Віровизнання, Малого і Великого Катехізису, Довідника Галлея (855 сторінок), української Книги Хвали, Книги проповідей (туди були включені і його власні проповіді), «Біблія, природничі науки і еволюція» професора Русела В. Маатмана (181 сторінка) та інших буклетів і статей, серед яких автори Хайг, Кемпбелл, і Хей.

По мірі того як Михайло Фесенко розгортав свою місіюну діяльність серед українців, він познайомився з прекрасною канадкою українського походження Юлією Майстрович, яка навчалася в місіонерській і Дияконській школі (нині це Евардський коледж при коледжі Кнокса). По завершенню її навчання вони одружилися, і Юлія стала дияконисою в Українській Пресвітеріанській Церкві, де вони разом служили.

Під керівництвом Юлії утворилися і навчалися Жіноча група, Молодіжна група і Недільна Школа. Пані Хелен Йонг була піаністкою в недільній школі, і її велику допомогу ми дуже цінуємо. За плечами Юлії Фесенко був досвід приготування сніданків, обідів, вечерів на Саскачеванській фермі, тому в неї не було ніяких проблем з приготуванням церковних вечорів! Її смачне куховарство було основою гостинності, яке починалося з недільного обіду і продовжувалося цілий тиждень. Крім куховарства, вчительства, порадиництва і ролі головного сопрано в хорі, оскільки вона мала чудовий голос, Юлія турбувалася про кожного члена громади особисто. В Михайла і Юлії було двоє дочок, четверо внуків, п'ятеро правнуків. В 1985 році Юлія пішла, щоб навіки перебувати з Господом.

Крім служіння проповіді Євангелія Михайло Фесенко встановлював контакти з українською діаспорою різним

чином. Він був президентом Ради Українських Євангельських Церков Канади, президентом

Українського Євангельського Альянсу в Північній Америці, секретарем Української Протестантської Ради у всьому світі. Королівський Канадський Легіон 360 в Торонто обрав його своїм капеланом. Він був засновником Українського Музею Культури в Онтаріо, і був призначений його почесним президентом. Після війни він вніс великий внесок в Український Канадський Комітет, в який входили всі українські організації Канади, і який надавала допомогу біженцям.

Десь в 1970 році місцевий Місійний комітет пресвітерів послав Михайла Фесенка, як представника, в Міжнародний Імміграційний комітет Торонто, де його пізніше обрали, як виконавчий орган. Його також обирали Головою Пресвітерів Західного Торонто з 1974 до 1975 року. В червні 1976 року він пішов на пенсію. Прощальний обід відбувся з громадою 28 грудня 1975 року. Він отримав Лист Відзнаки від Загальної Асамблеї Пресвітеріанської Церкви Канади 6 червня 1976 року.

Будучи на пенсії, пастор Фесенко продовжує видавати «Євангельську правду». Він мав ще один метод охоплення Євангелієм україномовного населення Канади - телепередачі українською мовою «Наша Надія», які транслювалися телебаченням «Візіон», і які вів др. Джек Хунка. Дописувачі були настільки позитивними щодо цих проповідей, що деякі з них повторювалися кілька разів.

Михайло Фесенко дожив до того часу, що побачив Україну вільною від ярма комунізму і відчув пробудження і відродження Української Євангельської Реформованої Церкви, яка була повністю зруйнована після війни. Якраз за місяць до своєї смерті почув гарну новину, що залишки Фонду Довіри після продажу Української Пресвітеріанської Церкви в Торонто будуть передані через голландську місію в Україну для створення бібліотеки при щойно зареєстрованій Євангельській Реформатській Семінарії в Україні. Крім того, буде поновлено видавництво «Євангельської правди» Реформованою Церквою. Таким чином, служіння Михайло Фесенка своїм співвітчизникам замкнуло круг. По правді, Божі плани величні!

В Михайла Фесенка залишилося двоє дочок - Елеонора Елізабета Анна Карпен і зять Роберт, Рода Марія Стефанія Мелінішин і зять Володимир, четверо внуків Матвій Іван Мелінішин, Шеррі Лінн з правнуками Хізер Емілі і Стефан Майкл Кінгстон, Лей Енні Томсон і Дерік Кастлетон, Елізабет Джой Терзо і Йосип з правнуками Емілі Беф і Анною Софією з Торонто і Михайло Мелінішин і Беата Кріс з правнуками Олександром Ніколасом з Флориду.



Дорогі брати і сестри в Христі Ісусі!

Дякувати Господу ми можемо без перешкод розповідати всім людям про чудову вістку спасіння, яке для нас дає Ісус Христос. Своїм учням Христос сказав: "Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!" (Марка 16:15) Євангелія це і є та звістка спасіння про яку у кожній церкві проповідується і цією доброю новиною є те, що "так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне" (Івана 3:16). Це і є вістка спасіння. Ця вістка шириться через проповіді, євангелізації, християнські книги, журнали та газети. Саме тому головна мета і цієї газети є також поширення Євангелії. Нехай і через цю газету ви більше дізнаєтесь про те спасіння, яке є в Ісусі Христі. Нехай Господь і через цю газету дасть вам більше дізнатися про Нього, і нехай вона буде хорошою духовною їжею для підкріплення нашої душі.

Ця газета не є новою, на протязі десятих років вона видавалася у Канаді братом Михайлом Фесенком. Ми ж лише хочемо продовжити цю працю, яка вже була почата. І як ви зрозуміли зі слів у попередніх статтях, ми хочемо це робити з благословенням Божим і під опікою наших братів і сестер з Канади. 62 роки брат Фесенко підкріплював віру у серцях читачів по всьому світові, багато років брати і сестри у Канаді, Америці, Аргентині, Україні і інших країнах отримували вістку про Добру Новину на своїй рідній мові. Проте у віці 102 роки Михайло Фесенко відійшов до свого Господа. І нам би не хотілося, щоб праця, яку він почав, була б закінчена. Тому ми, редакційний комітет на Україні, в якого входять 3 пастори і один місіонер Української Євангельсько-Реформованої Церкви хочемо далі працювати над цією газетою і говорити людям Правду, яка є Євангельська.

Ми дуже вдячні духовній і матеріальній підтримці, яку ми маємо від сім'ї Фесенка, які погодилися передати нам не тільки свої благословення, але і залишки від Фонду брата Фесенка. Особливу вдячність за це приносимо Вальтеру Мелінішину і його дружині Роді, а також Елеонорі Карпен. І найбільша вдячність є для нашого Господа, благословення якого ми відчуваємо щоденно.

У нас немає великого досвіду у видавництві газети, тому ми звертаємося до вас і просимо надсилати нам свої пропозиції, побажання, відгуки на статті, а також присилати запитання, відповіді на які ми постараємося також друкувати з Божою поміччю в наступних номерах.

Нехай вся наша робота і все наше служіння через цю газету буде на славу Божу і на духовне збудування Його народу. Велике прохання: моліться за те, щоб і через цю газету люди могли відчинити двері свого серця Ісусу Христу.

Євангельська Реформатська Семінарія України

Народжена, щоб служити українським Церквам!

Починаючи з травня 2000 молоді люди зустрічаються регулярно в Києві, для отримання теологічної освіти в Євангельській Реформованій Семінарії України. Більшість з них є членами УЕРЦ і ЄТЦУ (Євангельська Пресвітеріанська Церква України), також є деякі представники баптистської церкви. Всі ці молоді люди задіяні в практичному служінні в у церквах - як лідер молоді, старійшина чи пастор. Вони мають бажання приходити в нашу Семінарію, тому що вони хочуть

- зрозуміти більше про Бога і про Нашого Спасителя Ісуса Христа

- вивчати Слово Боже більш глибоко, збагатитися у вірі,
- бути краще приготуваним до практичної служби Богу, на яку вони були покликані.

Наша загальна ціль - як у викладачів так і в студентів - служити для слави Божої в Україні; поширити Євангелію і вести громади Господніми шляхами.

Коли Семінарія почала своє існування в 2000, була лише невеличка група ентузіастів студентів зі всієї України - від Рівного до Одеси, від Ужгорода до Миколаєва та Ізмаїла. Дехто залишив Семінарію, але на їх місце були прийняті інші студенти. Декілька цих студентів тепер закінчили першу половину навчання в Семінарії. У вересні 2002 Бог дав нам нову групу з 17 студентів. І на даний час ми маємо усього 36 студентів і серед них одна жінка.

Штат складається з Клея Квартермана (президент), Ірік Хьюбер (декан студентів) і Йос Колейн (декан факультету).

Багато наших викладачів ми запрошуємо з-за кордону - Сполучені Штати, Нідерланди, Південна Африка, Канада. Але один з наших постійних викладачів - Род Готер, американський місіонер, який живе в Одесі. Як штат Семінарії, ми відчуваємо велике благословіння Боже з цією Семінарією, а також довіру від церков, які посилають нам своїх студентів.

Як все починалося ...

Корені Семінарії сягають до 1995 року, коли пастор Мартин Нап почав викладати двом молодим людям - Василю Пилипенку та Мурзі Славіку (на даний час вони вже є пасторами УЕРЦ) - у його власному будинку. Уроки часто проходили просто на кухні, тому інколи цю початкову семінарію називали «кухонною семінарією».

Декількома роками пізніше з'явився контакт між УЕРЦ і Євангельською Пресвітеріанською Церквою України. Пресвітеріани навчали своїх студентів в Одесі. Оскільки ці дві церкви визнали одна одну як правдиві і віддані Церкви Христові, вони вирішили поєднати свої сили і спробувати утворити об'єднану семінарію - Євангельську Реформовану Семінарію України. У цей момент, Семінарія - все ще в процесі реєстрації, але сподіваємося ми зможемо незабаром пропонувати офіційну програму нашим студентам.



Деяке історичне минуле...

Реформовані і Пресвітеріанські Церкви одержали більше можливостей працювати й існувати в Україні після політичних змін у 1991 році. Завдяки милості Божій люди в Україні одержали свободу чути Слово Боже і будувати громади і церкви. Вже в 16-ому і 17-ому столітті Реформована віра була поширена в Західній частині України, Польщі і Білорусії. Церкви виростили швидко, але в 17-ому столітті Контр-Реформація суворо переслідувала Реформовану віру і після такого переслідування значно поменшала кількість Реформованих Церков. У двадцятих-тридцятих роках 20-ого сторіччя - завдяки милості Божій - у Західній Україні сталося нове відродження Реформованої Церкви. З'явилося 30 громад і багато роботи для пасторів і євангелістів, великий хор і християнські школи показали оновлюючу силу Слова Божого в Україні. Але в часи Другої Світової війни Українська Реформована Церква була знову зруйнована.

Але тепер ще раз - Бог дає нам можливості принести до України Євангелію спасіння через віру. Відзначимо ще раз - це завдяки свободи для церков. І робота Реформованих Церков почалася знову - у Рівному, Степані, Таврійському, Києві, Сваляві, Дніпропетровську, Рідній Україні, Івано-Франківську... Бог дає нам великі можливості - але також і величезну задачу. Так багато людей росли без будь-якого реального розуміння того, хто є Бог, без жодного глибокого знання Святого Писання, без будь-якого розуміння того, як вони можуть бути спасенні.

Допомагати Церквам виконувати цю величезну задачу, представники Українських Реформованих і Пресвітеріанських Церков вирішили поєднати їхні сили в Євангельській Реформованій Семінарії України.

Що Семінарія може зробити для українських церков?

Можливо дехто запитає - для чого нам потрібна Семінарія? Як члени Реформованої Церкви ми віримо, що кожен віруючий отримує Святого Духа. Чи не досить цього? І - апостоли, які були простими рибалками, могли також проповідувати без того, щоб йти навчатися в Семінарії? Чому ж тоді ми повинні навчити людей?

Це все правда - але все ж ... Пам'ятайте, що ці прості рибалки - Іван і Петро - жили протягом трьох років разом із кращим теологічним викладачем, який будь жив - це наш Господь Ісус Христос. Апостол Павло вчив і давав настанови для Тимофія і Тита в їхній роботі, і сам одержав теологічне навчання від одного з кращих єврейських вчителів того часу (Дії 22,3).

Ми можемо також узяти до уваги соціальний і духовний контекст, у якому ми живемо сьогодні. Наші пастори повинні бути здатні проповідувати Євангеліє таким чином, щоб кожен міг зрозуміти її. Пастори повинні бути такими, хто зможе заглибитися у Святе Письмо, щоб показати його цінність людям таким способом, щоб це стосувалося їхніх сердець.

Наші пастори повинні також бути готові застосувати Євангеліє в життєвих ситуаціях, у яких живе увесь сучасний світ. Україна - високо розвинута країна з

багатьма добре освіченими люди. Якщо наші церкви хочуть досягти людей, ми не можемо ігнорувати цього факту! Прочитайте, що говорить Біблія відносно Степана в Діях 6:10 - він дискутував з євреями і єретиками, і вони не могли переконати його через його мудрість і Духа!

Ця мета може бути досягнута тільки тоді, коли пастори також отримають чудову освіту.

Між іншим, завжди було важливо в Реформованих Церквах - одна з речей, яку Кальвін зробив у Женеві, це започаткування нової Семінарії для тих, хто хотів стати пасторами.

Навчання в Семінарії означає звязано трудитися! Ми маємо 8 інтенсивних тижнів з лекціями, розділеного на увесь рік. Студенти отримують лекції з Старого і Нового Заповітів, єврейська і грецька мова, догматика, етика та історія Церкви, а також багато практичних аспектів роботи пастора. Важливою є також практична Гомілетика, протягом якої від студентів вимагається прочитати проповідь перед студентами і викладачами Семінарії, які можуть давати коментарі цій проповіді.

Поруч з лекціями, наші студенти повинні робити багато домашнього завдання - вони повинні читати книги, писати реферати, виконувати практичні завдання ... На жаль, ми просимо, щоб вони вчилися приблизно 20 годин на тиждень, що є дуже багато, поруч із практичними завданнями, які вони повинні виконувати в громадах. Але без цього, вони ніколи не будуть здатні досягти гарного рівня.

Що Ви можете зробити для Семінарії?

Як Семінарія ми - не є академічним інститутом десь у Києві. Наша мета: служити Реформованим і Пресвітеріанським Церквам в Україні і прославляти Бога через це. Ми працюємо для Вас!

Саме тому ми запросили всіх членів церкви у вересні відвідати відкриття лекцій у Семінарії і познайомитися з нашими студентами і викладачами. Ми дякуємо Богу, що так багато з Вас змогли приїхати в цей день!

Як Семінарія ми також маємо потребу у вашій підтримці!

Що нам найбільше потрібно, то це, перш за все, ваші молитви - особисті і в громаді. Будь-ласка, молитесь за студентів, щоб вони могли рости у вірі, мудрості і християнській зрілості. Моліться за викладачів, щоб вони могли отримати мудрість від Духа Святого і щоб їхнє навчання було сповнене віри до Писання і плідне для церков.

По-друге, заохочуйте і допомагайте нашим студентам у наданні їм часу і можливості для навчання. Це тільки поліпшить і просуне їхнє майбутнє служіння у церквах!

По-третє, ми маємо потребу в студентах. Будь ласка заохочуйте зрілих у християнській вірі людей, які вже задіяні в практичному служінні у церкві, і хто має вищу освіту, звертатися до Семінарії.

Нехай Бог благословить всі громади наших Реформованих і Пресвітеріанських братів, які поширюють Євангеліє у вірі і правді. Нехай Господь використає Семінарію і веде всіх нас Духом Своїм Святим і допоможе нам поширити Добру Новину в Україні.

Йос Колейн - декан факультету

**У складних умовах в Іраці проживає 1.2 мільйона ассирійських християн**

Вони постійно знаходяться під тиском радикальних ісламських структур. Розсіяні по Іракові, зосередившись в основному поблизу міста Ніневія, нині відомого як Мосул, вони являються залишками великої Ассирійської Імперії і єдиними, що говорять мовою Ісуса - арамейською.

Санкт-Петербург: міжконфесійній радіостанції „ТЕОС“ - 10 років. Радіо є одним з лідерів петербурзького середньохвильового ефіру.

США: медичне служіння відправляється на Україну

Медичне обслуговування буде проводитися разом з євангелізаційними зборами. Окремі особи, цілі групи й організації погодилися фінансово підтримати проект медичного служіння зі США, що бажає надати допомогу нужденним у медичному обслуговуванні селам на Україні.

Більшість громадян України вірять в Бога

Серед громадян України 62% є віруючими, 26% - невіруючими, 5% називають себе атеїстами і 7% не можуть визначитися. Такі дані соціологічного опитування оприлюднила фірма "Соціс".

Комуністична партія України покалася перед православними за заповіді їм страждання.

Прес-служба Комуністичної партії України поширила заяву "Із приводу звертання партії "Яблуко" до віруючих Українській Православній Церкві" у якому вперше офіційно принесла вибачення "православним християнам і віруючим інших конфесій за страждання і негоди, що випали на їхню долю, і заявляємо, що комуністи не допустять повторення подібної політики і зроблять все, щоб віруючі не сумнівалися в щирості нашої позиції по визнанню трагічних сторінок історії".

Біблія вводиться в державні школи Болгарії. Вже роздано 20 000 примірників

На Філіпінах розп'яття повторюється щорічно. Цього року "в пам'ять про хресні муки Ісуса Христа" тут були розп'яті 13 чоловік - 3 жінки і 10 чоловіків, серед яких двоє - 13-літні підлітки.

Свято Пасхи в Ізраїлі в цьому році неспокійний. Служби безпеки в стані підвищеної готовності.

Релігійні організації Росії готові допомогти Іраку. Про це говориться в заяві Міжрелігійної ради Росії.

Священик допоможе харківським міліціонерам стерти грань, „яка розділяє їх з людьми“. У Фрунзенському райвідділі міліції Харкова правоохоронці почали прилучатися до Слова Божого.

УЄРЦ

- 26-28 березня під Києвом пройшов триденний курс для керівників Недільних шкіл. Присутні змогли обмінятися досвідом, допомогти один одному в створенні нових ідей, обговорили між собою нагальні проблеми, разом помолитися за спільну справу та підтримати один одного.
- 26 березня повернувся додому місіонер з Голландії Ян Веркман з сім'єю, який працював на Україні 5 років. Він разом з дружиною Анею багато допомогли у розбудові наших громад. Синод висловлює їм подяку за їх працю. Замість них ми очікуємо у вересні цього року іншу сім'ю місіонерів - Кора Харівана з дружиною Йоке та дітьми з Голландії.
- 4-5 квітня була проведена міжнародна конференція в Мінську, Білорусія, з приводу 450-ліття реформації в Білорусії. На цій конференції був присутній представник від УЄРЦ Пилипенко Василь.
- 8-10 квітня у Києві УЄР Церкви разом з братами з Голландії провели конференцію, яка була духовною підтримкою для церков і нашої співпраці. Спільна молитва і поділення досвідом принесли свої плоди.
- 8 квітня 2003 року Господь взяв до Себе Михайла Фесенка у віці 102 роки. Більшу частину свого життя він присвятив служінню для Господа. Використовуючи всі засоби він намагався досягнути серцець українців. *(докладніше читайте біографію в даному номері)*. На похороні був присутній представник від УЄРЦ Мартин Нап.
- 27 квітня в серцях багатьох людей звучали радісні оклики: „Христос Воскрес! Воистину Воскрес!“
- 13 травня пройде Синод УЄРЦ в місті Рівному. Серед багатьох питань є питання про літній християнський табір, спільну працю над газетою, екзамен майбутнього місіонера та інше.
- Громади Таврійського та Рідної України, що на Херсонщині запросили студента семінарії Калинича Мирослава разом з дружиною Вікою з Ужгорода допомагати у місіонерській роботі в громадах. На Синоді буде його екзамен і також буде прийняте рішення.
- Семінарія. Не так давно була за реєстрована наша Євангельська Реформатська Семінарія України в державних органах юстиції. Це є значне зрушення для нас. Нагадаємо, що ця семінарія була створена під Об'єднанням між УЄР Церквами та Євангельськими Пресвітеріанськими Церквами на Україні.

РІВНЕ

Святково було проведено Пасхальні свята, разом з участю дітей з Недільної Школи. Церква піклується про нового студента в Семінарії Пилипенка Олександра, який є активним учасником в церковній праці, зокрема у молодіжних зібраннях. Інший студент Семінарії Корсунський Віталій проходить практику в Шотландії. При церкві активно діє також спортивна місія, де поряд з спортивними заняттями є Біблійні уроки. Поширена також діякональна робота серед членів громади.

СТЕПАНЬ (Рівненська область)

Громада закінчила ремонт другого поверху церковного приміщення. Там облаштували одну кімнату для Недільної школи, а іншу - кімнату для гостей. Активно діє також молодіжне зібрання, яке збирало певні кошти на Різдво і зробили невеличкі подаруночки хворим у лікарні. 9 лютого молодіжна громада повела концерт, зібрані кошти від якого пішли на ліки для лікарні. Триває робота також з футбольною місією.

КИЇВ

Громада знайшла нове місце для богослужінь - це недалеко від станції метро у кінотеатрі „Салют“. З Божою поміччю громада росте - приходять діти у Недільну школу, є бажаючі визнати свою віру.

СВАЛЯВА (Закарпатська область)

Активно діють Біблійні уроки, які проводяться у двох місцях. Нещодавно було розпочато поширення Євангелії серед студентів у технікумі. Громада поповнилася 8 новими членами, які визнали свою віру. Продовжується також робота у футбольній місії. Активно працює також Недільна Школа.

ДНІПРОПЕТРОВСЬК

Богослужіння проводяться вдома, але є намір орендувати зал, куди можна запрошувати більше людей. Розповсюдження Доброї Новини ведеться за допомогою газети, а також вебсайту в Інтернеті.

ТАВРІЙСЬКЕ (херсонська область)

Громада Таврійського та Рідної України на Синоді надіються отримати рішення своїх проблем - студент семінарії буде допомагати розповсюдженню Євангелії і буде виконувати обов'язки пастора громад.

РІДНА УКРАЇНКА (херсонська область)

Громада у цьому селі росте не тільки у вірі, але й чисельно. 23 лютого 6 чоловік визнали свою віру і стали членами церкви. Крім цього громада облаштовує своє приміщення, роблять опалення, а також ремонт у новому залі.

- вул. Ломоносова 14
тел. для довідок :
-7-33-41
-7-35-23

Газета розповсюджується за пожертви
Просимо вас надсилати свої запитання,
побажання, відгуки, ми будемо дуже раді
почути вашу думку.

